

cer til dækning af de omkostninger, som man må finde for godt at pålægge erhvervslevet. Lovgivningsmagten ved i hvert fald efter Industrirådets udtalelser i går og i dag, at dette ikke er tilfældet, og må derfor bære det tunge ansvar for industriens udvikling fremover. Handelsministeren kan ikke bare henvise til lovforslagets formål over for sådanne uretfærdigheder.

Det er kritiseret, at den 28. februar 1971, respektive den 22. september 1970, er tilfældigt valgte datoer, som ingen burde være bundet af. Dette bliver specielt urimeligt for de virksomheder, hvis produkter har haft en sæsonmæssigt betinget ekstraordinær lav pris på stopdatoen. Der bør tages højde for dette i kriterierne for dispensation.

Øgede renteudgifter burde indgå under de poster, der tillades dækket efter kalkulationsreglerne. Sådanne øgede renteudgifter behøver ikke at skyldes en rentestigning, men kan også have sin baggrund, f. eks. i lån til nye salgsmæssige fremstød.

En af virkningerne ved lovforslaget vil være, at visse varer må produceres i betydeligt mindre serier med øgede omkostninger pr. enhed til følge. Bortset fra det irrationelle heri bør det fastslås, at de øgede omkostninger pr. enhed kan indregnes i prisen.

Industrirådet anførte allerede i sin skrivelse af går's dato, pag. 3, at lovforslaget forhindrede rimelige sikringer mod tab ved langtidskontrakter. Industrien har i løbet af de to sidste dage gjort opmærksom på, at der i en meget lang række tilfælde generelt anvendes prisreguleringsklausuler efter byggeindeks eller efter de tal, der fremkommer i Dansk Arbejdsgiverforenings kvartalsmeddelelser om lønstigninger. Lovforslaget ødelægger fuldstændig en sådan procedure og tvinger herved helt åbenbart industrien til enten at arbejde med tab eller at overlade udenlandske konkurrenter dette marked. Industrirådet vil endnu en gang understrøge den helt urimelige diskrimination mod dansk industri ved, at loven i realiteten kun gælder for dansk industri, men ikke for udenlandsk industri, der arbejder med direkte salg til det danske marked.

Det er nævnt fra andre erhvervs side, og det gælder også for en række industrivirksomheder, at indehaverne i enkeltmandsfirmaer gennem begrænsningen udelukkes fra stigning i egen indtægt. Dette har intet med

rimelighed at gøre, og der bør ske en supplerende af § 5, der tager højde for, at lønnen til indehaveren selv kan indregnes med samme procentsats, som vil være tilladt for de nærmest sammenlignelige kollektive eller individuelle overenskomsters lønstigninger.

Ad § 5, stk. 3.

Som allerede nævnt under Industrirådets foretræde i går er denne bestemmelse uadministrerbar efter sit pålydende. Det burde være en velkendt sag, at virksomhederne ikke foretager en regulering af priserne dagligt eller med korte mellemrum, men søger at indskrænke prisændringer til det mindst mulige — og det er naturligvis både af administrative grunde og for at holde stabile priser. En ting er så, at man kan have en ret til en vis prisforhøjelse, når man selv bestemmer, hvornår man vil udnytte den; men får man en pligt til nedsættelse, vil det, hvor et færdigprodukt er en kombination af forskellige råvarer, halvfabrikata, hjælpestoffer, emballage, transport, offentlige serviceydelser m. v., føre til, at virksomhederne under risiko for straf efter § 14, stk. 1, vil skulle foretage idelige ændringer i priserne.

Mon nogen virkelig har tænkt på den administration og prisen herfor, der alene gennem denne bestemmelse pålægges erhvervslevet. Man er opmærksom på, at handelsministeren ifølge dagspressen til morgen ikke vil ændre bestemmelsen — formentlig af principielle grunde — men skulle den opretholdes, måtte det i hvert fald forudsætte, at den indskrænkedes til tilfælde, hvor omkostningsfaldet vil betyde en nedgang i færdigproduktets pris med mindst en bestemt procentsats, og at dette prisfald mindst har holdt sig gennem en periode på minimum en måned.

Der er næppe tvivl om, at en af hensigterne med lovforslaget er at motivere dansk industri til at sælge på eksportmarkederne i stedet for på hjemmemarkedet. Lovforslagets restriktioner over for salg på hjemmemarkedet skærer faktisk dette ud i pap.

Det er Industrirådets opfattelse, at man herved helt har glemt eller overset:

for det første, at man, som Rådets formand nævnte i går, ikke med kort varsel kan flytte salget fra Danmark til fjernere markeder,

for det andet, at tilskyndelsen til øget